

Arrest

nr. 46 755 van 28 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 24 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 13 april 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FERMON en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 oktober 1998 het Rijk binnen en diende op 6 november 1998 een asielaanvraag in. Op 7 november 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chileense nationaliteit en bent u afkomstig uit de hoofdstad Santiago de Chile. Sinds 1987 bent u lid van het Frente Patriotico Manuel Rodriguez (FPMR), dat een gewapende strijd voerde tegen het bewind van Augusto Pinochet (1973-1990). Omwille van uw activisme werd u in de jaren tachtig twee maal kortstondig gearresteerd en mishandeld en in 1986 werd u tijdens een protestmars in uw schouder geraakt door een kogel. In de periode 1987-1990 werkte u voor het FPMR clandestien in het noorden van Chili. In 1990 keerde u terug naar de hoofdstad maar na de moord op een partijgenoot zag u zich genoodzaakt om eind 1991 terug naar het noorden van het land te verhuizen. Hier geraakte u verzeild in een gewapend treffen met een inwoner van het gebied, Hugo genaamd, waarbij u deze doodde. Voor deze moord heeft u acht maanden vastgezeten alvorens op borg vrij te komen. Nadien zette u uw werk voor de partij verder in het zuiden van Chili. In 1995 werd u tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens de moord op Hugo. U diende beroep in tegen dit vonnis en kwam in afwachting van de behandeling ervan op borg vrij. Hiervan maakte u gebruik om in december 1995 Chili te ontvluchten in de richting van Argentinië. U verbleef nabij de Chileense grens tot u vernam dat de Chileense autoriteiten u ook in Argentinië op de hielen zaten, ondermeer omdat u ook verdacht werd van betrokkenheid bij de moord op Chileense senator Jaime Guzman in april 1991 (waarvoor u heden Interpol-geseind staat). In oktober 1997 verhuisde u naar een huis van het FPMR in Buenos Aires en in augustus 1998 vluchtte u naar België. U verklaarde zich vluchteling op 8 oktober 1998. Heden vreest u bij terugkeer naar Chili te worden gearresteerd en berecht naar aanleiding van uw vermeende betrokkenheid bij de moord op Jaime Guzman. U ontkent iets met deze moord te maken te hebben en vreest niet te kunnen rekenen op een eerlijk proces teneinde uw onschuld aan te tonen. U vreest als burger te worden veroordeeld door zowel de civiele als de militaire rechtbank. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: documenten betreffende Patricio Ortiz, documenten betreffende de Mapuche-zaak, advies van UNHCR inzake Claudio Molina, communiqué aan Presidente Michelle Bachelet, artikel La Chispa, persartikels betreffende uw vermeende betrokkenheid bij de moord op Jaime Guzman, geboorteakte, vliegtuigtickets, identiteitskaart, document van het 'Arzobispado de Santiago', medisch attest...."

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Commissaris-generaal dient na onderzoek ten gronde te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bepaald door de Conventie van Genève.

Wat vooreerst uw vrees voor vervolging tengevolge van de moord op Hugo betreft, dient te worden opgemerkt dat u geen aanwijzingen heeft dat deze straf nu nog uitgevoerd zal worden, temeer uw Chileens advocaat u reeds zou hebben gezegd dat het wel eens zou kunnen dat de straf reeds verjaard zou zijn (DB p5). Het dient bij deze terzijde te worden opgemerkt dat het hier een gemeenrechtelijk feit betreft en er geen reden is om aan te nemen dat uw veroordeling voor deze moord buitenproportioneel was: uw straf werd in beroep herleid van tien tot acht jaar en u kon tot twee maal toe op borg vrijkomen.

Wat betreft een eventuele vervolging wegens uw vermeende betrokkenheid bij de moord op Jaime Guzman dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd. U stelt met deze moord niets te maken te hebben en meent dat uw zaak zal behandeld worden door een militaire rechtbank. U gaat er van uit dat u geen eerlijk proces zal krijgen en bijgevolg uw onschuld niet zal kunnen aantonen. Vooreerst is uw bewering dat u voor de militaire rechtbank zal moeten verschijnen enkel gebaseerd op vermoedens van uwentwege en heeft u hiervoor geen enkele concrete aanwijzing. U legt hierover geen enkel stuk voor en bovendien zijn blijkens uw verklaringen de laatste tien jaar geen leden van FPMR meer berecht door de militaire rechtbanken (TG p.2-3). Ten tweede klopt het dat in Chili in bepaalde gevallen burgers berecht worden in militaire rechtbanken (zie hiervoor o.m. het HRW-rapport: 'Undue Process: Terrorism Trials, Military Courts and the Mapuche in Southern Chile' (2004), de veroordeling van Chili in de zaak Humberto Palamara en de gevolgen hiervan, jaarrapport van Fasic, het schrijven van ngo's aan Presidente Bachelet in augustus jl.) en dit als een groot manco van het huidige Chileense rechtssysteem wordt beschouwd. Dit is echter onvoldoende om te besluiten dat uw concrete zaak ook effectief door deze tribunalen zal worden behandeld. In het geval uw zaak toch door een militaire rechtbank zou worden beoordeeld, zegt u ervan uit te gaan niet op een eerlijk proces te kunnen rekenen. Ter staving van deze stelling verwijst u naar de recente zaak van de Mapuches die onder de anti-terrorismewetgeving werden berecht. In deze dient echter te worden opgemerkt dat deze Mapuches werden vrijgesproken in een rechtszaak die algemeen wordt aanzien als een overwinning van het recht. Tevens verwijst u in deze naar de zaak van Patricio Ortiz, die volgens uw verklaringen onlangs om deze reden als vluchteling werd erkend door de Zwitserse autoriteiten. U legt ter staving hiervan een persartikel voor dat gebaseerd is op de verklaringen van Patricio Ortiz. Wat u echter niet voorlegt zijn de

talrijke artikelen die volgden op het communiqué van Patricio Ortiz, waarin de Zwitserse autoriteiten verduidelijken dat de heer Ortiz niét werd erkend als vluchteling maar hem enkel een tijdelijke verblijfsvergunning werd verleend. Niets wijst erop dat u, die beweert ten onrechte in verband te worden gebracht met de moord op senator Guzman, omwille van politieke redenen een oneerlijk proces tegemoet zou gaan in een militaire rechtbank. In deze is het tot slot niet zonder belang te verwijzen naar de algemene situatie in Chili, dat een democratisch gekozen en links-georiënteerde regering en Presidente heeft, alsook naar de situatie van het FPMR en haar leden in het huidige Chili. Bezwaarlijk kan worden gesteld dat in het hedendaagse Chili enige vorm van repressie tegen (extreem-)linkse bewegingen gaande is. Integendeel, nergens in de door het CGVS geraadpleegde bronnen is sprake van recente politieke vervolgingen en bewegingen als het FPMR nemen openbaar deel aan het politieke leven. Van een gegronde vrees voor een politiek gemotiveerde of gestuurde rechtsgang tegen uw persoon is dan ook geen sprake.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie. Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u heden een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te koesteren of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u noch als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen."

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt: "De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure. In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat:

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

2.1.1. Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens: "Hoewel

de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen." (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

2.1.2. De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

2.1.3. Bij het verzoekschrift worden naast de kopie van de bestreden beslissing de volgende stukken gevoegd:

1. Beslissing van "Commission Suisse de recours en matière d'asile" en cause de ORTIZ
2. Lettre de l'avocat Alberto Espinoza Pino
3. Advies UNHCR inzake Molina Donoso
4. Rapport FIDH
5. Policía de Investigaciones de Chili

Het stuk 3 bevindt zich reeds in het administratief dossier en is geen nieuw gegeven. De stukken 1, 2, 4 en 5 worden dienstig aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker betwist de feiten niet zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Hij toont zijn identiteit aan en legt nuttige bewijzen voor inzake het asielrelaas. Verzoeker komt uit een progressieve linkse katholieke familie die Aardsbisschop Enrique Alvar steunde. Hij sluit zich vervolgens aan bij de communistische partij en wordt in oktober 1986 lid van het Frente Patriotico Manuel Rodriguez. Het wordt niet betwijfeld dat verzoeker bij zijn vertrek uit Chili in de negatieve belangstelling stond van zijn overheid omwille van zijn deelname aan manifestaties en zijn lidmaatschap van het Frente Patriotico Manuel Rodriguez. Verzoeker was sedert 1987 bekend bij de veiligheidspolitie toen hij samen met zijn broer thuis werd gearresteerd. Hij werd ondervraagd, gefolterd maar kwam vrij bij gebrek aan bewijzen (zie neergelegde krant en het attest van de Vicaria de la Solidaridad, 17 september 1998). Verzoeker werd daarop door het Frente Patriotico Manuel Rodriguez naar het noorden gestuurd. Eind 1990 keerde hij voor één jaar terug naar Santiago en vertrok opnieuw naar het noorden wanneer een medemilitant, verzoekers goede vriend, doodgeschoten werd door de veiligheidsdiensten. Daar werd verzoeker verwickeld in een twist met H. die verzoekers aanwezigheid verklikte bij de politie waardoor de ondergedoken leden van het Frente Patriotico Manuel Rodriguez in gevaar kwamen. H. werd gedood in een vuurgevecht. Verzoeker werd in beschuldiging gesteld en veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf (zie ook tekst neergelegde krantenartikels). H. was informant bij de politie wat volgens verzoekers Chileense advocaat enerzijds de reden is van de zware sanctie en anderzijds ook kan verklaren waarom verzoeker toch tot tweemaal toe op borg werd vrijgelaten. Verzoeker heeft zijn volle medewerking verleend aan deze gerechtelijke procedure en bijvoorbeeld het aanwezigheidsregister bij de lokale politie nauwgezet getekend. Verzoeker beroept zich in onderhavig beroep niet op deze gerechtelijke vervolging nu de straf verjaard is en hij hiervoor niet langer gezocht wordt. De neergelegde documenten ondersteunen deze bewering. Verzoeker werd vervolgens teruggedroepen naar Santiago, gestuurd naar het zuiden van Chili en vertrok in december 1995 naar Argentinië toen een infiltrant binnen het Frente Patriotico Manuel Rodriguez werd ontdekt. Verzoeker werd verantwoordelijk voor het opzetten van een vluchtroute. Hij vertrok uit Argentinië naar België nadat leden van het Frente Patriotico Manuel Rodriguez uit de gevangenis konden ontsnappen (waaronder P. O. die in Zwitserland als vluchteling werd erkend), hij gezocht werd om zijn mogelijk aandeel bij de moord op senator Guzmán, de

ideologische architect van het Pinochet-regime, en zijn partner verdween. Uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt dat de Chileense geheime dienst het verband tussen de gezochte "Simon" van het Frente Patriótico Manuel Rodríguez en verzoekers identiteit pas heeft ontdekt net voor zijn vlucht uit Argentinië. Verzoeker vertrekt met valse stukken. Hij legt alle reis- en identiteitsdocumenten voor aan de Dienst Vreemdelingenzaken en vraagt asiel aan in België. Verzoeker staat bij Interpol geseind. In oktober 1997 wordt een aanhoudingsbevel uitgevaardigd voor de arrestatie van verzoeker alias "Simon" en de grensbewaking geïnformeerd. Verzoeker stelt dat hij mogelijk in de auto gezeten heeft die later gebruikt werd voor de moord op Guzmán maar dat hij niet bij deze actie betrokken was. Dit blijkt overigens ook uit de perscommentaren gegeven door de veiligheidsdiensten (zie Ercilla, 3-16 mei 1999). Hij meent geen eerlijk proces te kunnen hebben gezien de aard van deze zaak en aangezien deze door een militaire rechtbank zal worden behandeld. Hij vreest mishandeld te worden tijdens zijn gevangenschap.

3.2.1. Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing meerdere onjuistheden bevat. Zo steunt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op oude onzorgvuldig gelezen informatie ingewonnen door CEDOCA die stelt dat de asielaanvraag van P. O. in eerste instantie in Zwitserland werd afgewezen waarbij wordt toegevoegd dat hij in beroep ging tegen deze beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich niet naar behoren geïnformeerd over het verdere verloop van de asielprocedure van P. O. en dit terwijl verzoeker er zelf aan de hand van een krantenartikel op had gewezen dat P. O. intussen tot vluchteling werd erkend. Bij het verzoekschrift wordt de beslissing toegevoegd van de *'Commission suisse de recours en matière d'asile'* inzake P.O. tegen de *'Bundesamt für Migration'* van 29 juni 2005.

Verweerder meent dat niet kan komen vast te staan dat verzoeker voor een militaire rechtbank zal moeten verschijnen en verzoeker zich op dit punt enkel steunt op vermoedens. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie vertaling krantenartikel *'Policía busca a otro implicado en caso Guzmán'*, Crónica, 10 oktober 1997) en neergelegd bij het verzoekschrift (*'Policía de Investigaciones de Chile'*) blijkt evenwel dat verzoeker wel bewijst dat hij in deze zaak in beschuldiging werd gesteld en internationaal geseind is. Overigens blijkt verder uit het administratief dossier (zie rechtspraak Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens inzake Palamara, HRW-rapport: *'Undue Process: Terrorism Trials, Military Courts and the Mapuche in Southern Chile'* (2004) en de brief aan President Bachelet) dat de bevoegdheid van de militaire rechtbanken niet wettelijk vast ligt. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar zijn partijgenoot M.P.M. die wel een uitspraak neerlegt uit diens strafregister en waarin uitdrukkelijk verwezen wordt naar een aanhoudingsmandaat dat uitgaat van de militaire rechtbank van Valparaíso. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoekers zaak voor de militaire rechter zal worden gebracht. Het motief van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar gesteld wordt dat indien verzoeker toch voor de militaire rechtbanken moet verschijnen, hij niet aantoonbaar een onevenredige bestraffing te zullen krijgen, kan niet worden onderbouwd met de loutere vermelding dat de *"laatste tien jaar geen leden van de FPMR meer berecht"* werden door de militaire rechtbanken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft hieromtrent geen nadere informatie. Evenmin is de speculatie in de bestreden beslissing inzake de (geringe) strafmaat in overeenstemming te brengen met de erkenning in de bestreden beslissing dat het *"klopt (...) dat in Chili in bepaalde gevallen burgers berecht worden in militaire rechtbanken (zie hiervoor o.m. het HRW-rapport: 'Undue Process: Terrorism Trials, Military Courts and the Mapuche in Southern Chile' (2004), de veroordeling van Chili in de zaak Humberto Palamara en de gevolgen hiervan, jaarrapport van Fasic, het schrijven van ngo's aan Presidente Bachelet in augustus jl,) en dit als een groot manco van het huidige Chileense rechtssysteem wordt beschouwd."*

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie rechtspraak Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens inzake Palamara en de brief aan President Bachelet) kan verder ook blijken dat het gerechtelijke apparaat in Chili gunstig evolueert. Deze informatie blijft onduidelijk in hoeverre de strafrechtelijke en strafprocesrechtelijke hervormingen al dan niet in het militaire gerecht zijn doorgevoerd -tenzij dat ze "een manco" vertonen-, noch hoe zich dit in de praktijk vertaalt. Ten slotte werd door de verwerende partij ook ter terechtzitting niet nader ingegaan op de aangevoerde slechte actuele behandeling van politieke gevangenen in het huidige Chili.

3.2.2. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden

beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De gegevens uit het administratief dossier zijn ontoereikend en actuele elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen. Derhalve is de zaak niet in staat om op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bevestigd of hervormd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 november 2006 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. K. DECLERCK,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER